

Tusende och en afton-stund,
eller Samling af utvalda
chinesiske och andre o...

National Library
of Sweden

Tusende och En Afton = Stund.

Prins Fadlallah Konungens i Mouzel
Sons undranswärda öden och han-
delsler. Persiansk Historia.

Jag är enda Son af den stora och
nyss afledne Konung Bint, Ortoc i
Mouzel. Så snart jag hunnit til tju-
gonde året, wille han öfwertala mig at ingå
i et fördelagtigt Sistermä. Men jag hade
en sådan affky för Agtenskap, at jag på in-
tet sätt kunde bewelas dertil. Min Far för-
undrade sig öfwer denna min fallsinnighet;
men jag föråkrade honom, at denna motwil-
ja skulle uphöra, om han tillät mig at göra en
resa til de förnämsta Ahtatiska Hof; emedan
jag säkert under minna resor skulle finna nå-
gon Prinsessa som wore wård min kärlek.
Min Far, som icke gärna wille tillstådja denna
resa, beweltes dock af mina trägna böner at
tillåta mig besöka Hofwet i Bagdat, med
wilkor at jag wid min återkomst skulle sam-
tycka til hans åstundan. Til den ändan lät
han tillaga för mig et präatigt Equipage, samt
lasta flera Cameler med Guld och Joweler;
Han gaf mig derjämte en ansenlig Hof-betjä-
ning

s:te Stycket. A ning

ning och 100 Man utaf sit Garde til min Lifwakt, på det jag uti denna stora och namnkunnige Staden måtte kunna uppföra mig upp på et för en Kongi. Prins wärdigt sätt.

Med et så talrikt följe anträdde jag resan til Bagdat. Första dagsresan hände mig ingen olycka; Men om natten derpå, då wi skulle uplåta våra tält, och begifwa oss til hwila, blefwo wi öfverfallne af et så stort antal Bedouinske Araber, at största delen af mit följe blef mördadt, förän det sådt tid at ställa sig til motwårn. Med det lilla manskap jag hade öfrigt, försvarade jag mig med så mycken iswer emot Araberne, at 300 stycken måste falla för våra swärd. Men då dagen nalkades, blef deras antal så ansefligen öft, at wi omringades; och oagtdadt wårt förtwiflade motstånd, blefwo wi sluteligen nödgade at gifwa oss. De togo ifrån oss våra kläder och wapen, och i skället för at hålla oss i trældom, beslöto de at uppå oss hämnas deras kameraters död. De utöfwade sin ilska uppå hela mit följe, hwilka de nakne och wårnlöse nedsablade. Då de wille på samma sätt handtera mig, ropade jag: Hålt up Barbarer, och haf wördnad för et Kongligt blod; jag är Prins Fadlallah Konungens i Moustel Son. Det fågnar mig rätt mycket at weta hwem Du är, swarade mig Ansfrören för Bedouinerna, jag har länge wa it en dödlig fiende til din Far: Han har låtit uphänga många

ga af våra kamerater, som fallit i hans händer; Du skal på samma sätt blifwa bemödt. Derester låto de binda mig, och sedan de bemäktigat sig mina skatter och ägodelar, förde de mig til et emellan 2:ne dällder belägit bärg, hwarest et stort antal små grå tält woro upplagne. Uppå detta stället hade Röfwarne sit wanliga tilhåll. De bragte mig uti Anförarens tält, hwilket war midt uti deras Läger och större än de andras. Där hölts jag i fängsligt förwar en hel dag, och sedan naken fastbunden wid et tråd, hwarest jag borde wänta uppå en långsam och gruswelig död. Det som måst plågade mig uti detta tilstånd, war, at stundeligen se mig omringad utaf Röfwarne, hwilka sunno et hjerteligt nöje at gäckas med mig, och bewisa mig all hån och försmädelse.

Jag hade redan en lång tid warit fastad wid trådet, och min dödsstund war uti skyn desamt annalkande, när en Spion, som Bedouinernes Anförare utskickat, berättade honom, at 7 mil derifrån wore et godt kap at göra, emedan nästa natt en stor och rik Caravane där skulle campera. Straxt befalte deras Anförare, at de genast skulle begifwa sig på resan, hwilket kort derpå wärkstältes. De skyndade sig mangrant uppå sina Hästar, och länade mig qwar uppå denna aflågsna ort, utan twiswel i hopp at wid deras återkomst ännu finna mig lefwande eller död uppå sam-

ma ställe. Likwäl hade Försynen icke bestu-
 tit at deras grymma anslag skulle lyckas, och
 jag så snart blifwa et rof för döden. Bedou-
 inske Utsödrarens Hustru förbarmade sig öfwer
 mig och kom om natten til mig, och sade:
 Olyckliga Yngling, jag wille gärna frälssa dig
 utur denna fara, och sätta dig i frihet, om
 du ännu hade nog krafter öfrige för at be-
 gifwa dig uppå flykten. *Uk!* swarade
 jag, emedan himmelen ingiswit Er at rädda
 mig, så lär han öfwen lämna mig nog kraf-
 ter at begifwa mig på flykten. Härpå löste
 hon mig ifrån trädet, gaf mig en af sin mans
 klädningar, och några kakor bröd. Sedan
 wiste hon mig uppå en smal gängstig, och sa-
 de, at om jag följde densamma, skulle den föra
 mig til et bebodt ställe. Jag tackade min
 Befrierska, och fortsatte min resa hela natten
 igenom, utan at gå någon öfswäg, men emot mor-
 gone träffade jag en man til fots, som för-
 de en Kamel framför sig, lastad med twänne
 stora säckar. Jag hälsade uppå honom och
 frågade hwart han årnade sig, samt sade at
 jag war en främling, som gått wilse och icke
 kände Landet. Han swarade at han ginge
 til Bagdat för at bortfälja några waror,
 samt at han innom 2:ne dagar hoppades hin-
 na dit. Denna mannen gjorde jag sällskap ända
 til deß wi kommo i staden, och begaf mig
 in uti en Mosquée, hwarest jag tilbragte 2
 à 3 dagar: jag hade ganska liten lust at gå
 ut,

ut, emedan jag frugtade at blifwa igenkänd af någon ifrån Mousel: Jag skändes så mycket at wisa mig uti det tilstånd jag war, at i stället för at wilja yppa min fordna höghet, skulle jag önskat för mig sjelf förödliga densamma. Sluteligen betog hungren mig en del af min blygsel, eller råttare sagt nöden, som twinggar oss til alt; gjorde at jag resolverade mig, at som en usel människa tigga mit bröd.

Jag stälte mig wid nedersta fönstret af et stort och prägtigt hus, och begärte Almosa med en ynkelig ton; en gammal slafwinna kom straxt med et bröd uti handen, som hon wille gifwa mig: Wid det jag räckte mig för at emottaga det samma, blåste wädret up gardinen, och jag blef warse uti salen et Fruntimmer af en beundranswärd skönhet. Hennes fågring förblindade mig aldeles, jag emottog brödet, men i stället för at tacka slafwinnan, blef jag orörlig ständande som en sten. Jag blef så bestört och förwirrad, at hon säkert måtte ansedt mig för ursinnig. Hon drog sig tillbaka och lät mig förgäfwes stå och betrakta fönstret, emedan wädret icke mer blåste up gardinen; emedlertid tilbragte jag den öfriga delen af dagen, för at wänta up på en wädrets gynnande släkt. När jag såg at natten nalkades, begaf jag mig bort; Wien frågade först en gammal Man, som gick förbi, hwilken detta huset tilhörde? Han swarade, at dess ägare hette Muzfac, at han war

en rik och förnäm man, hwilken för kort tid sedan varit Gouverneur i staden; men som han blifwit oense med Cadi, hade denne satt honom i ogunst hos Califen, hwilken ifråntagit honom detta ämbete.

Under det jag estertänkte denna händelse, kom jag oförmåkt utur staden, uppå en stor Kyrkogård, hwarest jag beslöt at tilbringa natten; jag åt mit bröd med ganska liten appetit, lade mig sedan neder at sofwa wid en graf, stödjande hufwudet uppå några tegelstenar, och hade mycken möda at insomna. Muaffas Dotter intog alla mina tankar, hennes fågring uphittade min inbildningskraft, och desutom war den astonmåtid jag njutit, icke nog kraftig för at befordra min sömn; änteligen somnade jag, men min sömn warade icke länge; et högt skrik, som hördes uti grafwen, upwäckte mig.

Förskräckt af detta rop, stod jag up för at begifwa mig uppå flykten, när 2:ne Karlar, som stodo i grafddörran, qwarhöllo mig, och frågade hwem jag war, samt hwad jag hade at göra på denna Kyrkogård. Jag swarade, at jag war en fattig främling, hwilken en olyckshändelse nödgade at begära Almosor, samt at jag befant mig där, emedan jag icke hade något qwarter i staden. Om du är en Tiggare, sade en af dem til mig, så tacka Himmelen, at du råkat of, emedan wi skola tractera dig, och gifwa dig pen-

penningar til uppå fbvet. Derefter hade de mig in uti grafwen, hworest 4 af deras Camerater suts och åto Rättikor och Dadlar, samt uttömde en stor kruka med Brånwin.

De budo mig sätta mig neder uppå en stor grafsten, som tjente dem i stället för bord, och nödgade mig at äta och dricka med dem. Jag mistänkte dem straxt för det de woro, nämligen Tjuswar; de började at sins emellan tala om en betydelig stöld, som de gjort, och emedan de inbillade sig at jag skulle anse för en stor heder, at komma uti deras Cameratskap, gjorde de mig tilbud derom. Man kan wäl tänka på hwad sätt jag eljest skulle emottagit deras tilbud; men jag war i frugtan at förtörna dem, i fall jag afslög deras begäran. Jag wiste ändå icke wäl hwad jag skulle swara, då jag i en hast blef hjelpt ur mit bekymmer. En stadens Upsyningsman, med 20 til 30 Soldater gingo in i grafwen och bemäktigade sig Tjuswarne och mig, samt förde oss uti fängelse, hwarest wi måste tilbringa den öfriga delen af natten.

Den följande dagen kom Cadis för at förhöra de fångslade. Tjuswarne bekände deras brott, emedan de sunno at nekande icke tjänte dem; jag för min del berättade för Domaren, på hwad sätt jag kommit uti deras sällskap, och emedan de äfwen sade det samma, wardt jag befriad; men Domaren wille särskildt förhöra mig, innan han släppte mig

mig utur sina händer. Han gjorde mig tus-
 sende frågor, hvilka jag med all uprigtig-
 het besvarade, utom det at jag icke uptäckte
 honom min Börd; jag förtälde honom af-
 wen, at då jag begärte Almosor förra dagen
 wid Muaffacs fönster, hade jag utaf en hån-
 delse fått sedt et ungt Fruntimmer, uti hvil-
 ket jag blifwit hästigt kär. Wid det jag
 nämde Muaffacs namn, såg jag at Cadis
 upsyn förbittrades, och sedan han några ög-
 nablif förblifwit uti en djup tystnad, antog
 han en glättig mine. Min unga man, sade
 han til mig, det beror blott uppå dig, at åga
 det Fruntimret du i går fått skåda; det är
 utan twifwel Muaffacs Dotter, ty man har
 sagt mig at hon skal åga en förundrans wärd
 skönhet. Om du wore den ringaste utaf alla
 människior, så wil jag förhjälpa dig til at år-
 nå din önskan: låt mig endast få råda, så
 skal du blifwa lycklig. Jag tackade honom
 högeligen, och han låt föra mig genom en af
 sina slafwar til et Badhus.

Under det jag där uppehölt mig, stikka-
 de Cadi twänne Rättens betjänter til Muaf-
 fac, med tilfägelse, at han uti något angela-
 git ärende wille tala med honom. Muaffac
 kom genast til Cadi, hwilken gick honom til
 mötes, kyste och omsamnade honom flere gån-
 ger. Muaffac förundrade sig högeligen öfwer
 denna höfliga mottagning. Swadan händer
 det, sade han för sig sjelf, at Cadi, som är
 min

min h asta fiende, bewisar mig så många h f-
ligheter? det måtte wara något derunder. Min
Herr Muaffac, sade Cadi til honom, Him-
melen wil icke at wi mer skole wara owänner,
han gifwer   nu et tilfälle wid handen at
utsläcka det hat, som härskat emellan w ra b g-
ge Familier. Prinsen af Basra har i g r af-
tons kommit til staden, och tagit sit Logis i
mit hus; han har f rtrodt mig at han utan
sin Faders tillstånd gjort denna resa, dertil
drifwen af det beröm han h rt om Eder dot-
ters of rlitneliga skönhet, samt at han genom
min bemedling önskar at så henne til  gta,
hwilket är mig så mycket angenämare, eme-
dan detta är mig et t nligt tilfälle at  ter
försona mig med eder. Jag förundrar mig,
swarade Muaffac, at Prinsen af Basra wil
göra mig den  ran at gista sig med min Dot-
ter Zemroude, och at det  r Ni, som altid
warit mig så h tskfesfull, hwilken beb dar mig
denna nyhet. Låtom   icke mer tala om
det förbigångna, sade Cadi, utan snarare
glömma alt det onda wi gjort emot hwaran-
dra, och i anseende til Prinsens f rm lning
med Er Dotter, lefwa uti wänskap och f r-
trolighet w ra öfriga dagar.

Muaffac war utaf naturen så from,
som Cadi war illskesfull; Han lät bedraga sig
af den f rst lba wänskap hans fiende wisade
honom, och  swerl mnade sig utan mistro-
ende til den andras fallskhet och h mdgirighet.

De omfamnade hwarandra och beswuro en ewig inbördes wännskap; wid det samma, blef jag införd uti Salen där de woro, klädd uti en prägtig Turbant och en dyrbar klädning utaf Guld, Brocad. Min Prins, sade Cadi, så snart han blef mig warse, wälsignad ware eder resa och den Nåd Ni welat bewisa mig, hwaröfwer jag aldrig nog kan uttrycka min ärlänsla. Se här, är Muaffac, hwilken jag berättat orsaken til eder hitresa; han wil gärna lämna eder sin sköna Dotter til Gemäl. Härwid gjorde Muaffac en djup bugning för mig och sade: Aft mågtige Konunga Son, jag är bestört öfwer den ära Ni wärdes bewisa min Dotter; Hon skulle skatta sig lycklig at wara Slafwinna åt Prinseskorna i eder Serail.

Man kan tänka uti hwad bestörtning jag blef författ utaf dessa orden, uppå hwilka jag icke kunde swara. Jag hälsade på Muaffac utan at tala något; Men emedan Cadi såg min förundran, och frugtade at jag skulle gifwa et swar, som kunde röja hans anslag, sade han til Muaffac: Låt om och genast uprätta Agtenkaps-Contractet uti witnens närvaro, och sedan han befalt sin Skrifware at gå efter witnen, så upsatte han sjelf Giftermåls-Contractet.

Så snart Skrifwaren kommit tillbaka med de hegärte witnen, uplästes Contractet, hwilket först underskrefs af mig, sedan af Muaf

Muaffac, samt sist af Cadi. Därpå wände Cadi sig til Muaffac: J weten, sade han, at de storas göromål förrättas på annat sätt än sänre folks, samt at de ske med tyfklätenhet och hemlighet; fören derföre denna Prinsen, eder Mäg, hem til Ert hus, på det at giftermålet uti all tyfthet må fullbordas.

Jag följde Muaffac ifrån Cadi, som med mycken wördnad ledsagade oss ända til porten, hwarest 2:ne prägtigt sadlade hästar stodo för oss i beredskap; då wi ankommo til Muaffacs hus, steg han först af hästen, och jag nödgades låta honom hålla i stegböglan wid mit affstigande. Sedan tog han mig wid handen och ledde mig in uti sin Dotters Rum, och sedan han berättat henne, hwad som blifwit afflutadt hos Cadi, lämnade han oss ensama. Zemroude, hwilken inbillade sig, at Muaffac gift henne med Prinsen af Basra, såsom des Gemål, hwilken en gång skulle uphöja henne på Thronen; och jag, som war den gladaste och måst intagne älskare, tilbragte dagen med detta unga Gruntimret, hwilket jag med ömhet och kärleksbetyggher sökte at öfwertala til genkärlet. Jag märkte snart at jag icke så illa använde tiden; min ungdom och kärlet segrade öfwer hennes blygsamhet och kallsinlighet. Det nöjet jag fant wid denna upträckt war obeskrifligt; jag fördublade min slit och hade den glädjen at finna, det jag hwart ögnablick mer och mer wane
hen-

Hennes hjärta. Under allt detta lät Muaffac bereda en stor måltid til sin Dotters bröllop, wid hwilket flere Personer af des Slägt insunno sig. Bruden såg skönare och mer förjullande ut än de Himmelska Houris, och den kärlek jag ingifwit henne, syntes uphöja hennes sågning med en dubbel glans. Efter måltiden börjades sång och dans; många vackra Slafwinnor dansade och sångo, samt spelte uppå åtskilliga Instrumenter; under det at selskapet war sybelsatt med at betrakta desandöjen, märkte jag at Bruden med sin Moder begaf sig ur rummet: någon tid derefter tog Muaffac mig wid handen och förde mig uti en ganska utprydd kammare, hwarest en sång af Guld-Brocad stod, omkring hwilken flere ljus af wällucktande wax stodo upstälde. Zemroude, hwilken hennes Moder och 2:ne Slafwinnor redan afläddt, hade redan lagt sig. Muaffac, hans Hustru och Slafwinnorne togo aftråde och lämnade Zemroude och mig ensamme uti rummet; sedan jag tackat Himmelen för den lycka, som händt mig, klädde jag af mig och begaf mig i sång til den Person, hwilken jag högre älskade än mit eget lif.

Denna nattens nöjen kunna ej beskrifwas; innan wi somnade blef den ömaste kärlek många gånger besegrad. Bittida om morgonen den påföljande dagen, hörde jag klappas uppå min Cammar-dör; då jag stod genast up för at upläsa. En af Cadis betjänter hade

hade et bylste kläder under armen, hwilket han fastade uppå gälsfvet, wid det. han med en footsk mine sade til mig: Herr Landtstrykare, Cadi beder at Ni wil sända honom tillbaka de prägtiga kläder, hwilka han i går lånt Eder för at föreställa Prinsen af Basra; se här äro edra gamla trasor som han skickar Eder igen. Denna compliment gjorde mig ganska bestört, då först begrep jag all Cadis ilska och förräderi, jag gaf åt betjänten Turbanen och Klädningen Cadi lånt mig, samt påklädde mig min gamla Castan, hwilken aldeles war sönderstiten. Zemroude hade hört något af Betjäntens tal, och då hon fick se mig uti dessa usla kläder, sade hon: Ack Himmel! hwad betyder denna förändring? och hwad är det, som denne mannen talat med Eder? Min Prinseka, swarade jag, Cadi är en spitsbof, men han har bedragit sig sielf med sit skälmstycke; Han tror sig hafwa gifwit eder den uslaste människa til gemål, men likwål är Ni honom owetande förmäld med en Kongl. Prins; Jag är icke sämre än Prinsen af Basra, ty jag är Konungens i Mousel, den stora Bint-Ortoes enda Son och arfwinge, och Fadlallah är mit namn; derefter berättade jag henne min Historio ifrån början til slut, utan at förtiga det ringaste. Då jag slutat min berättelse, sade hon til mig: mitt Prins! om Ni äfwen icke wore en Kongl. Prins, så skulle jag ändå icke des mindre älska

sta Er; Om det fågnar mig at höra Eder höga börd, så är det blott för min Fars skuld, hwilken sätter mer wärde på werdlig höghet än jag; all min ärelystnad är at åga en Gemål, som älskar mig allena, och icke plågar mit hjärta med frugtan för någon medålskarinna.

Jag underlåt icke at försäkra det jag hella min lefnad icke skulle uphöra at älska henne: Hon syntes mig öfwerlygad om min uprigtighet, och ropade på en Glaswinna, hwilken hon befalte at hos en wif Köpman köpa en dyrbar klädning med allt sit tilbehör; den utskickade dröjde icke länge förr än hon kom tillbaka med en Turbant och en klädning af Guld = Brocad, mycket prächtigare än den Cadi lånt mig. Nå wäl nådige Herre, sade Zemroude til mig, tror Ni nu at Cadi skal hafwa någon orsak at glädja sig öfwer det strek han tror sig hafwa spelt öf? Han tänkte göra min slägt en stor skymf; men i det stället har han förskaffat ven samma en odödlig åra. Han inbillade sig törhända at wi skulle wara intagne utaf skam och sorg; men hwad skal han icke blifwa flat, då han finner at han så wäl tjänt sina owänner? Men förr än han får weta, hwilken Ni är, så bör man straffa honom för sit onda uppsåt. Detta beswär åtager jag mig; jag känner en Färgare som bor i Staden och har en grufweligen ful dotter . . . Men jag wil icke säga mer,
på

på det at Ni skal hafwa det nöjet at få stratera öfwer det skalkstycke jag ärnar spela honom; det är nog at jag skal bringa Cadi uti förtwiflan och göra honom til et årlöje så wäl för Hofwet som Staden.

Jag anåg Cadi för nog straffad derigenom, at Han gjort mig til Muaffacs mäg, och jag skulle hafwa önskat, at man endast typpat för honom hwilken jag wore; Men Zemroude syntes hafwa et häftigt begär at hämnna sig, at jag icke kunde neka til hennes åstundan. Som jag kände Fruntimrens sinnelag, så wiste jag at jag skulle mycket mishaga henne, om jag sarte mig emot hennes wilja. Hon tog uppå sig snygga men likwäl icke dybara kläder, och sedan hon betäckt sit ansigte med en slöja, bad hon om tilstånd at få gå ut, hwilket jag bewilljade henne. Hon gick ut helt allena och begaf sig til Cadis Palats; där stälte hon sig uti en Sal, hwarest han gifwer Rättsökande Audience.

Så snart han fick se henne, blef han intagen af hennes majestätiska utseende, och skickade en af sina betjänter för at fråga hwem hon wore, och hwad ansökning hon hade. Hon swarade at hon war en Handwerkares Dotter i Staden och sökte at få i hemlighet tala med Cadi. Så snart Cadi, som utaf Naturen hade mycken böjelse för könet, fått detta swar, gaf han henne tecken at ingå uti et litet Cabinet bredwid salen. Hon lydde
hans

hans befallning med en wördsam bugning, begaf sig til Cabinettet, hwarest hon satte sig uppå en Sopha, och slog up sin sölja. Eadi drögde icke länge förr än han inkom i Cabinettet, han satte sig ned wid henne och blef aldeles förtjusad af dess skönhet. Hör mit wackra barn, sade han til henne: uti hwad mål kan jag wara eder til tjänst? Nädigste Herre, swarade Zemroude, jag kommer för at anropa Er bistånd, och emedan Edert Ambete är at skipa Lag och rätt emellan undersåtare; så beder jag ödmjukast, at Ni med tålmod och ynnest wil afhöra min klagan, och förbarma Er öfwer det bedröfweliga tilstånd uti hwilket jag befinner mig. Ack, sade Eadi uptånd af kärlek, jag swår wid mit hufwud och mina ögon, at jag skal använda allt hwad möjeligt är för at tilfredsställa Eder: Derpå tog Zemroude aldeles söljan af sig och wiste sit wackra svartbruna hår, som uti lockar fladdrade omkring hennes arlar. Se Nädige Herre, sade hon, äro desse hår fula? betrakta mit ansigte och såg mig utan smicker, om Ni finner det samma wanckapligt? Eadi blef aldeles utom sig af dessa orden, och ropade: jag swår wid offret uppå Bärget Arafate, at jag icke finner annat än behagligheter uti hela Er Person: Ni liknar de Gudomeliga Houris uti fågring och glants.

Dermed war Zemroude ändå icke nögd, utan hon steg up ifrån sin Sopha och gick
nå

några steg öfwer gälfvet: Nådige Herre, fort-
for hon, är icke min wårt sin och min gång
otwungen? Nej, sade den intagne Cadi, jag
beundrar eder Person, alla fullkomligheter
pryda den samma, och jag är aldeles förtjus-
sad af eders skönhet och edra behagligheter;
men jag består eder wid allt hwad heligt är,
at Ni säger mig edert åliggande, på det jag
kan wisa eder huru mycket jag är förtjusad
af eders skönhet, och huru ifrigt jag skal häm-
na den oförträtt, som man tilfogat Er.

Nådige Herre, swarade Zemroude, oag-
tadt de behagligheter som jag sått af Himme-
len, nödsakas jag at lefwa uti glömskans mör-
ker uti et hus där intet umgänge fins, och
hwarest för all min tid jag är dömd at hwar-
ken njuta Mansfolks eller Gruntiners sällskap.
Flere tilbud hafwa stedt mig, som woro mig
både förmånliga och behagelige, och längese-
dan hade jag warit gift, om icke min fader
hade den grymheten, at neka alla som fria til
mig. Ja! åt somliga har han sagt, at jag
är torr som et trädströcke, åt andra at jag
wore fånig, halt, lam i hela kroppen, krock-
gig och bestårad af flabb och watensot: med
et ord, han har utmålrat min Person, så at
jag ej blifwit ansedd för wärdig någon män-
niskjas sällskap eller kärlek. Sedan hon sagt
dessa ord låtsade hon at gråta, och spelte sin
s:te Strycket. B rō-

rôle så wäl, at Cadi bles derutaf bedragen. Uck barbariske fader! ropade han, kan du med så mycken hårdhet försara emot en så älskanswård dotter? wil du låta et sådant wackert tråd wara ofruktfamt? Nej, det skal jag aldrig tillåta. Säg min sköna, fortfor han, hwarföre wil han då icke bortgifsta eder? Jag wet det icke, Nådige Herre, sade hon, under det hon fördubblade sina falska tårar; men jag måste bekänna at mit tålmod är ute, jag kan icke mer lefwa uti det tilstånd jag är, och derföre har jag sökt tilfälle at komma ut ifrån min Fars hus, samt tagit min tilflykt til Eder; således Nådige Herre, haf medlidande med mit usla tilstånd, eljest gör jag wäld på mit lif, med denna min doll wil jag genombåra mig och derigenom sluta mina usla dagar.

Zemroude gjorde med dessa ord Cadi aldeles förbryllad. Uck nej! ropade han, sköna Wän, Ni skal hwarken dö eller uti et sådant elände tilbringa Er ungdom. Det kommer endast an uppå Er, om Ni wil komma ur detta mörker och blifwa Cadis af Bagdad Gemål. Ja, fortfor han, Gudomliga Houris, jag är färdig at på stunden gifsta mig med Eder, om Ni wil gifsta Ert samtycke dertil. Nädigste Herre, swarade hon, om Ni ästwen icke wore den förnämste Herren i sta-

staden, så skulle jag ändå icke neka til Er
 anbud, emedan Ni är en så älskansvärd Pers-
 son; men jag tror aldrig, at min Fader ger
 sin tilstånd dertil, ehuru stor ära detta gif-
 termål och tilbringade honom.

Oroa Er icke deröfver, swarade Cadi: jag
 är borgen för utgången; såg mig endast up-
 på hwilken gata Er Far bor, huru han he-
 ter, och hwad för Handtwerk han drifwer?
 Han heter Dusta Omar, swarade Zemroude,
 och är en Färgare, som bor uti första huset
 utan för staden, där et dadel-träd är utanför
 porten. Det är wäl, sade Cadi, om Ni nu
 går hem, min sköna, så skal Ni snart så hö-
 ra af mig.

Sedan Zemroude med en wänlig mine
 tagit afsked af honom, betäckte hon sitt ansik-
 te med slöjan och kom hem til mig. Hon be-
 rättade genast hela sammanhanget; och kunde
 näppeligen bärja sig för glädje. Nu skole wi
 blifwa hämnade, sade hon, i stället för at Ca-
 di trodde sig göra narr af oss, skal hon blif-
 wa et åtlöje för hela staden. Zemroudes spä-
 dom träffade in: knapt hade hon gått ur Ca-
 dis hus, förrän han stickade en Betjänt til
 Dusta Omar: Färgaren bleknade då han fick
 budet; han trodde at någon anlagat honom
 för Cadi, och at det war orsaken, hwarföre
 B 2 han

Han kallade honom, derföre följde han budet med fruktan och båsivan.

Så snart han kom til Cadi, blef han införd uti Cabinettet och nödgad at sitta; Fångaren blef bestört öfwer den ära som betwisades honom. Mästare Omar, sade Cadi, jag fågnar mig at se Er, ty jag har hört så mycket godt talas om Eder. Man har berättat mig, at Ni är en hedersman, som dageligen bivitast alla fem bönestunderna, som aldrig äter swinkött eller nånsin dricker win eller super brånwin, samt under arbetet flitigt låser Alcoran för edra Gefäller och arbetare. Det är sant, Nådige Herre, swarade han, jag kan öfwer 4000 Verser utantill utur Alcoran, och ämnar nu snart företaga mig en Pelegrimsfärd til Mecca. Jag försäkrar, swarade Cadi, at jag wet allt detta, och det är just derföre at jag håller af Er; ty jag älskar mycket trogne och rättskaffens Musulmän. Man har äfwen berättat mig, at Ni har en Dotter, hwilken Ni bewarar innom kyskhetens skärm, och som skal wara uti den ålder at hon bbe bortgiftas.

Rättwise Domare, hwars Palats är de olyckligas och förtrycktas hamn och tillflykt, swarade Ousta Omar, man har fört Eders Nåd bakom ljuset; jag har wäl en
Dot.

Dotter, det är sant, som är gammal nog för
at borigiftas; men det stackars träket är icke
uti det tillstånd at hon kan wiskas för männi-
skjors ögon. Hon är ful, eller snarare sagt
försträckelig, lam, skabbig och fånig, med et
ord, hon är et misfoster, som jag icke nog kan
skyla för hela werlden. Det är wäl, föll Ca-
di honom leende i talet, jag har aldeles wän-
tat detta swar; men wet min wän, at detta
Misfostret, denna lama, skabbiga och fåniga
är uppå det häftigaste älskad af en Mansper-
son; och at jag är den samma.

Wid dessa orden såg Färgaren Cadi i
ansigter och sade: Om Hans Nåd behagar at
skämta med mig, står det uti hans magt, han
kan äfwen få göra så mycket narr af min
Dotter, som honom behagar. Nej! sade Ca-
di, jag skämtar icke, jag är kär uti Er Dotter
och begär henne af eder til ägta. Handtwer-
karen kunde icke hålla sig från at högt skrat-
ta wid dessa orden. Wid wår heliga Pro-
phet! ropade han, är icke Nådige Herr Cadi
bedragen! Ty jag försäkrar heligt, at min Dot-
ter har alla de lyten jag omtalt. Det må
wara, föll Domarn honom i talet, jag äls-
skar just flickor sådana som Ni beskriwit Er
Dotter för mig. Uck! jag beder ännu om Nåd,
sade Färgaren, denna flicka påfar sig icke för
Hans Nåd; Hennes namn är Cayfa Cattad-
dhari,

dhari, Tidehvarswets Misfoster, och jag be-
 dyrar at hon förjånar detta namn. Allt detta
 är för mycket sagt, ropade Cadi med wred-
 de, jag är ledsen wid allt detta prat; och be-
 går blott, at Måstar Omar wil gifwa mig
 sin Dotter til ågta sådan som hon är.

När Färgaren såg at Cadi aldeles be-
 slutat at gifwa sig med hans Dotter, fant
 han tydeligen at någon med detta giftermål
 welat göra narr af Domaren, således sade
 han för sig sjelf: jag måste begära en stor
 Morgongåfwa för min Dotter, kanske detta
 kan affrånka honom, at han icke mer talar
 derom. Nådige Herr Cadi, sade Färgaren:
 jag är färdig at uppfylla Er önskan; men jag
 kan icke göra det, om Ni ej gifwer min Dot-
 ter, innan giftermålet, 1000:de Sequiner i
 Guld til Morgongåfwa. Denna summa är
 något stor, swarade Cadi, men jag är nögd
 at lämna den uti dina händer; derefter be-
 falte han at en stor Penninge-pung skulle
 hämtas och upräknade deraf 1000:de Sequi-
 ner åt Handtwerkaren, och befalte honom un-
 derskrifwa Giftermåls-Contractet; denne åter
 inwände at han icke gjorde det, om icke uti
 100 Daglokas närwaro. Du är ock besatt
 mistrogen, sade Cadi, men åfwen detta wil
 jag samtycka, håldre än at icke blifwa ågare
 af din Dotter. Han stickade derpå bud efter
 Do

Domare, Allsqvirs, Mouloscs, Andeliga och Bagkloka, så at det samlades genast der af et större antal än Omar begärt.

Sedan alla dese witnen woro församlade hos Cadi, sade Färgaren til Cadi: Nådigste Herre, jag gifwer Eder min Dotter til ägta Hustru, emedan Ni så entrågit begärt det, men jag förklarar härmed för alla dessa Herrar, at då Ni fått se henne, och hon misshagar Er, så at Ni wil förskjuta henne, skal Ni gifwa min Dotter 1000:de Sequiner, utom dem som Ni redan öfwerlämnat i mina händer. Nå wål! sade Cadi, jag lofwar dig det, uti alla dese witnens närvaro; härefter blef Contractet underskrifwit, och Färgaren skyndade sig hem för at föra Bruden til Cadi.

Sedan Omar gått bort skiljdes witnena, och Cadi blef ensam hemma. Han hade för 2:ne år sedan gift sig med en rik Köpmans Dotter i Bagdad, hwilken han hittils wisat mycken kärlek. Då denna hans Fru fick höra, at hon ämnade sig ingä et nytt giftermål, blef hon högeligen förtörnad, och sade til honom: Swad nu din trolöse! wil du sätta 2:ne händer i en handske, 2:ne wårjor i en slida och 2:ne Fruar i et hus? Din lättfärdig! efter Du icke wil åtnöja dig med en ännu

nu ung och wacker Hustrus omfamningar, så
 är jag färdig at Filias wid dig och lämna
 mit ställe at din nya älskarinna: Du behöf-
 wer endast förskjuta mig och sända mig hem
 til mina Föräldrar med min hemgift. Du gör
 mig et nöje, sade Cadi, at du förekommit mig;
 ty jag war just bekymrad på hwad sätt jag skulle
 gifwa dig tillänna mit nya giftermål. Der-
 på tog han fram en pung, uti hwilken war
 500 Sequiner, se här! fortfor han, är din
 hemgift, tag emot den, och packa tillsammans
 dina saker; Ty jag förskjuter dig en gång,
 två gånger, och tre gånger. Och på det at
 dina Föräldrar ej må twifla derom, skal jag
 gifwa dig dessa orden skrifteligen med mit namn
 och sigill inunder. Detta wärkstälde han ge-
 nast och sände henne hem til sina Föräldrar.

Knapt war hon utgången ur huset, fören
 han på det prächtigaste lät tilreda et rum at
 sin tillkommande Fru. Uppå gålfwet lades
 Tapeter af Sammet broderade med Silfwer
 och Guld, och Sofforne uti rummet woro
 af lika pragt; Bröllops-Salen blef rikt med
 de aldråhårligaste och dyrbaraste kryddor och
 rökwårk. När alt således war i ordning,
 wäntade Cadi med största otålighet uppå sin
 Käraste.

Just då han war i beråd at sända sin
 Olga för at hämta hem til honom hans nya
 Fru, ankom en Lastdragare med en stor skott-
 kärva, hwilken war höljd med et grönt Last-
 öfwerdrag. Swad förer Du nu til mig, min
 wån? sade Domaren. Nådigste Herre, sa-
 de Lastdragaren, under det han nedersatte
 skott-kärvan, det är eder Brud, Ni behöf-
 wer endast taga bort täckelset, så skal Ni få
 se hur hon ser ut. Cadi tog bort öfwerdra-
 get och fick se et qwinfolk utaf 3 $\frac{1}{2}$ fots längd,
 som hade et långt och skabbigt ansigte, djupt
 i hufsvudet infallne blodröda ögon, ingen nä-
 sa, och öfwer munnen, hwilken liknade et
 Crocodils gap, blott 2:ne stora och försträcke-
 lige näseborar. Han kunde icke utan fasa
 och rysning ståda detta missoster, utan lade
 täckelset åter öfwer henne, och sade til Last-
 dragaren: Swad wil du at jag skal göra med
 detta odjur? Nådigste Herre, swarade Karlen,
 det är Färgaren Mäster Omars enda Dot-
 ter, hwilken sagt mig, at Ni af kärlek til
 den Person gift Er med henne. Rättwisa
 Himmel! ropade Cadi, kan man wäl gifta sig
 med et sådant missoster? Wid detta kom Mä-
 ster Omar: din äresörigätne, sade Cadi til
 honom, hur kan du wäga at spela mig et
 dylikt bofstycke? tör du bära dig således åt
 emot mig, som har magt at hämnas, och
 som i ögnablicket kan sluta dina likar i band

och bojor? Uta dig för min wrede, din usling, hat bort ifrån mit ansigte detta wan-
 skapeliga Creatur, och sänd til mig din an-
 dra Dotter, hwars skönhet är oförlifnelig, el-
 jest skal du snart erfara hwad en föreläm-
 pad Cadi förmår. Nådigste Herre, swarade
 Omar, wredgas icke uppå mig, ty jag swår
 wid Mahomet, at jag icke har någon annan
 Dotter än denna. Jag har ju tusende gån-
 ger sagt, at hon icke skulle anstå Er; Hwem
 är således orsaken til alt detta? Cadi sansa-
 de sig wid dessa orden, och sade til Färgaren:
 Måster Omar, i denna förmiddag har en ful-
 komligen skön flicka kommit til mig, hon be-
 rättade mig at hon wore Er Dotter, samt at
 Ni för alla människor utgaf henne för et
 missfoster, på det at ingen skulle fria til hen-
 ne. Nådigste Herre, sade Handtwerkaren,
 detta sköna Gruntimmer är en bedragersta,
 och Ni måste säkert äga någon hemlig fiend-
 de, som welat spela Eder detta puts. Här-
 uppå blef Cadi bekymrad, och en lång stund
 tytt, derefter sade han til Omar: Det är en
 olycka, som warit mig förelagd, låt oss icke
 tala mera derom, jag beder dig blott at du
 förer din Dotter hem igen, du kan behålla
 de 1000:de Sequiwier jag lämnat dig, men
 begår icke mer, om du wil at wi skole blif-
 wa wänner. Ansått Cadi swurit för de Lag-
 floka, at ännu gifwa Färgaren 1000:de Se-
 quiwier

gwiner, i fall hans Dotter ej skulle behaga honom, så tordes Omar ändå icke tvinga honom at hålla sit löfte, ty han kände honom för en hämdgirig människa, hwilken hade magt i händerna at skada honom; således sade han: Nådige Herre! jag wil åtlyda Er befallning och återtaga min Dotter, men jag beder at Ni är nådig och först förskjuter henne. Detta skal genast ske, svarade Cadi, som genast efterskickade sin Nayb, som på ögnablicket förrättade denna Ceremonie. Sedan Omar tagit afsked af Domaren, lät han Lastdragaren åter hemföra sin Dotter; emedeltid blef denna händelse uti en hast kunnig i staden: alla glädde sig öfwer detta puts, som man spelt Cadi, som almänt war hatad, och oagadt sin mandighet och sit höga ämbete blef han et åtlöje för hela Bagdad.

Wi gingo vidare med denna hämd; jag gick uppå Muaffacs inrådan up til Califens Palats; jag sade honom mit namn och förtälde honom mit äfventyr; man kan wäl tro at jag dermid icke förteg de omständigheter, som så wäl yppade Cadis ondskas, samt det puts wi soelat honom. Sedan Califen nogga hört uppå mig, sade han til mig med mycken höflighet: Min Prins, Ni har bordt taga Er tillflykt til mit Hof, Ni har skändis för Er uselhet och olycka; men beror det uppå männis-
skjors

Stjorna at wara lycklige eller olycklige? det är ju den Wismågrige som utstafar wåra öden; Worde Ni hafwa trodt at ej wål blifwa emottagen utaf mig? Ni wet ju at jag bår wänfkap och högagtning för Konung Bin - Ortoc Eder Fader?

Derefter gaf han mig en prägtig Cafetan, eller äreklädning, samt en dyrbar Diamant, som han tog af fit egit finger, och sedan jag blifwit fögnad med en kostelig måltid, skickade han mig hem til min Swårfar; hwarest jag fant framför mig et stort paket med Guld och Silfwer-Brocader, 2:ne stycken Persianfke Damaster, samt en skön Persianfke Häst med en dyrbar Salmundering. Deputom gaf han min Swårfar Gouverneurshylan i Bagdad, och til straff för Cadi, som welat bedraga Zemroude och hennes Far, låt han sätta honom i ewigt fångelse, hwarest han til ännu större plåga skulle lefwa i hopy med Dusta Dmars Dotter.

Några dagar efter min förmålning sände jag en Courir til min Fader Konungen i Moufel, för at berättat honom hwad som händt mig på min resa, samt at jag innan kort skulle infinna mig wid des Hof med min Gemål. Jag wäntade med otålighet uppå Courirens återkomst; men til all olycka bragte han mig den tidningen, at Konung Bin-Or-

Ortoc blifwit dödd af sorg, då han fått den kunskap, at 4000 Bedouinske Araber öfverfallit mig och nederhuggit hela min Conboy, samt at Prins Ameddin - Zengui, min Cousin, intagit Thronen, och regerade så berömligen, at han war älskad af hela Riket: Dock likwäl hade undersåtarna låtit förmärkla en otrolig glädje då de fingo weta at jag lefde. Prins Ameddin sjelf förklarade mig uti et bres, som Couriren medbragte, sin trohet och den längtan han hyste at snart få se mig, samt at blifwa min förnämsta undersäte.

Denna tidning föränlät mig at skynda på min resa til Moushel; jag tog affled utaf Califen, som gaf mig 3000 Man Ryttare til hjelp-troppar uppå resan, och sedan jag omfamnat min Swårfar och Swårmor, begaf jag mig på wägen hem til mit Rike i sällskap med min älskade Zemroude, hwilken wist dödt af sorg at öfvergifwa sina Förältrar, om icke den kärlek, som hon bar för mig, warit så håstig.

Jag hade knapt kommit på halftwa wägen til Moushel, för än förtroppen af min wakt förmärkte en stor mängd Troppar som kommo oss til mötes. Jag tänkte at det war Bedouinska Tartarer, och satte således mit folk uti slag-ordning, och wi woro redan färdige

dige til strids, då mine utskickade berättade mig, at de Troppar, hvilka wi ansågo för fiender och röfware, woro de som Prins Almeddin förde mig til mötes.

Sedan Prinsen förnummit hvilka wi woro, begaf han sig från sin Armée, med de förnämsta Inwånarne i Mousel, för at betwisa mig sin wördnad. Hans tal och upförande war lika med hans bref, och hela hans följe försäkrade mig om sin underdånighet och trohet. Hvad för skäl jag ock kunde åga at icke sätta tro til deras försäkran, samt at tänka, det min Cousin, under sten af at bewisa mig Årebetygelse, sökte at slå efter mit lif, för at derigenom inkräkta min Thron, satte jag dock håldre å sido all mistänka, för at wisa, det jag war utan all fruktan: jag stickade genast Califens Troppar tillbaka, och förtrodde mit lif uti Prins Almeddins händer. Detta hade jag icke heller orsak at ångra; ty i stället för at hysa några förrådiska tankar emot mig, gjorde han sig all möda at försäkra mig om sin uprigtighet och wänskap.

När wi ankommo til Mousel, wiste folket med sino Frögde betygelse, huru mycken glädje det hade at åter få se mig; högtideligheterna warade hela 3:ne dagar; Alla de förnämsta gatorne woro pryddes med dyrbara

Si

Siden-tapeter: med et ord, mine undersåtare emottogo mig med alla de glädje-betygelsor, som någonsin et folk kan wisa då det får se en älskad Monark, som länge warit stiid ifrån deras åsyn.

Jag war icke endast nögd at dela all denna ärebewisning med min älskade Zemroude, utan jag sökte alla medel, som utom det kunde upwäcka hennes glädje och förnöja henne. Jag samlade uti hennes rum alt hwad Orienten hade rarast och måst dyrbart; jag gaf henne til sällskap och uppafning 25 Georgiska skönheter; somlige af dem söngo oförligenligen wäl, andre åter spelte på Instrumenter och de öfrige dansade förträffligt. Tillika gaf jag henne en swart Uga, samt 12 swarta snöpingar, hwilka alla hade någon egen skap som kunde roa henne.

Jag regerade öfwer trogne och lydige undersåtare, Zemroude älskade mig utaf alt sit hjärta; med et ord, jag war lyckelig; då en ung Derwich (en slags andelig Muselman) kom til mit hof. Han stälde sig in hos de förnämsta wid mit Hof, med sit smicker och sine artigheter; han war ständig med dem på jagt och deltog uti alla deras roligheter. Alla talte för mig om hans nöjsama umgänge, derigenom bragte de det så wida, at jag
af

Öfwen åskundade at se honom, och njuta hans
 umgänge. I stället för at finna at man för
 mycket berömt honom för mig, fant jag ho-
 nom ännu mer artig, än man afmålade honom.
 Hans tal intog mig aldeles, och betog mig
 den tankan jag för detta höst, at endast wid
 Hofwet funnos wettige och sinrike Personer.
 Jag fattade et så stort tycke uti hans tal,
 och fant honom så stickelig uti alting, at jag
 wille uptaga honom ibland mine Ministrars
 antal; men han undanbad sig denna heder,
 och sade at han gjort et löfte at aldrig emot-
 taga något ämbete, han älskade håldre at lef-
 wa et fritt och otwungit lif, än at äga alla
 rikedomar och äreställen i werlden, emedan
 han defutom wore förwisad, at Gud drog
 försorg för de ringaste af sina skapade crea-
 tur; med et ord, at han wore nögd med sit
 ringa stånd och önskade ingen ting högre.

Jag beundrade mig öfwer en sådan män-
 niska, som så aldeles försakade alla werldslig-
 ga förmåner, och bar största högagtning för
 honom. Jag emottog honom altid wäl, när
 han kom för at göra mig sin upwaktning.
 När han befant sig ibland flera af mine Hof-
 män, sötte mina ögon efter honom, och han
 war den, som jag hållt oftast talte med.
 Sluteligen fattade jag en sådan wänskap för
 honom, at jag utwalde honom til min Favorit.

En dag då jag jagade uti min Park,
 kom jag at flingras ifrån mit Hoffolk och
 befant mig ensam med Derbichen. Han bör-
 jade at tala för mig om sina resor; ty oag-
 tadt han war ung, hade han mycket varit om-
 kring i werlden. Han berättade mycket för
 mig om hwad han sedt i Indien och sörnam-
 ligast om en gammal Brachman. Denne för-
 träffelige man, sade han, besatt 1000:de för-
 undranswärda hemligheter, ibland hwilka den
 ena war besynnerligare än den andra. Natu-
 ren hade ingen ting förborgat för honom:
 Han dog i mina armar, och emedan han ál-
 skade mig, sade han wid sin dödestund: Min
 Son, jag wil lära dig mina hemligheter, på
 det du måtte komma ihog mig, men dock
 med det förbehåld, at du icke yppar dem för
 någon annan. Jag lofwade honom det, och
 uppå mina ord gaf han mig del af sina besyn-
 nerliga Insigter. Ack! hwilka kunna wäl des-
 sa hemligheter wara? sade jag, månne de
 lära at göra guld? Nej, Nådigste Herre,
 swarade Derbichen, de äro mycket dyr-
 barare. Är det då at upwäcka de döda? in-
 wände jag. Nej, swarade han, jag kan icke
 gifwa en dödd den själ tillbaka han förut haft,
 Himmelen endast är mächtig at göra et så-
 dant underwårk; men jag kan flytta min själ
 uti en dödd kropp, och om Eders Majestät be-
 faller, skal jag genast för honom wisa detta
 5:te Stycket.

E

Konst-

Konststycke. Alltför gärna; sade jag, och det ta kan ske när Ni wil.

Wid samma tilfälle lopp en Hind förbi; jag stöt genast af en Pil, som träffade den så, at han straxt föll ned til marken. Nu önskar jag at se, sade jag, om Ni kan göra denna Hinden åter lefwande. Nådigste Herre, swarade Dervichen, Eder nyfikenhet skal straxt blifwa förnögd; gif endast noga agtning uppå hwad jag gör. Han hade icke så hastigt uttalt desse orden, som jag såg hans kropp aldeles liflös nedfalla til marken, och den döda Hinden i största hast upresa sig och göra de glättigaste språng.

Jag låter Eder dömma om min förundran. Fastän jag icke kunde twifla om en ting, som jag så tydeligen såg, trodde jag icke sielf mina ögon: Hinden kom och smekte mig, och föll änteligen efter några ångsliga anskri neder til marken för mina fötter, då i samma ögnablick Dervichens kropp, som låg utsträckt på marken, åter uplifwades.

Jag blef aldeles bestört öfwer denna stora hemlighet, och bad Dervichen at lära mig den samma. Nådige Herre, sade han, til mig, det gör mig ondt at jag icke kan upfylla Er önskan, emedan jag löfswat den dö-
en

ende Brachmannen, at icke upptäcka denna
 hemlighet för någon. Ju mer Dervichen ne-
 kade mig, desto mer ökades min nyfikenhet.
 För Guds skull sade jag, nekta mig icke den
 förnöjelse jag begär, jag lofvar at aldrig up-
 pva denna hemlighet för någon, eller misbru-
 ka den til någon människas förfång. Dervi-
 chen besinnade sig litet, derefter sade han:
 Jag kan ej motstå Eders Maj:ts begäran,
 desto mer som jag icke med någon Ed utan
 med et blott löfte förbundit mig til tystnad;
 jag wil låra Eders Maj:ts min hemlighet,
 den består endast uti 2:ne ord som skola ut-
 talas, man behöfwer blott säga dem tyst för
 sig sjelf, för at uplifwa hwad dödd människja
 eller djurs kropp man behagar. Jag hade
 icke så snart lärt denna konst förrän jag lång-
 tade at probera den samma: jag sade i tyst-
 het dessa orden för mig sjelf, och genast såg
 jag mig förwandlad uti den döda Hinden,
 men min glädje förbytte sig snart i sorg; ty
 när den trolöse Dervichen såg min kropp lif-
 lös nedfalla, uplifwade han genast den sam-
 ma med sin själ, och fattade straxt til sin
 båga för at genomskjuta mig, men til all
 lycka undwef jag hans skott och förfogade
 mig med största hast til den djupaste skogen.
 Se uppå sådant sätt nödgades jag at tilbrin-
 ga någon tid uti wilda skogen, och det be-
 klageligaste war, at jag tillika med min dju-

riska Skapnad, ända ägde alt det förstånd jag
 förut hade som människja. Emedlertid jag
 uti skogarne begret min olycka, intog Der-
 vichen min Thron, och, det som måst förord,
 sakade mig plåga, satte sig i besittning utaf
 Zemroudes person. Han lämnade sin Der-
 vich-kropp, och sedan han antagit min, rege-
 rade han en tid med glädje uti Mousel.
 Likväl som han fruktade at jag genom den
 hemlighet han lärt mig skulle kunna uppå nå-
 got sätt insmyga mig uti Slottet och hämn-
 a mig uppå hans trolöshet, så besalte han sam-
 ma dag, at man skulle döda alla Hindar i
 Riket, under föregifwande at han fattat en
 stor affky för dessa Djur, därjämte utfatte
 han en ansenlig belöning för den som kunde
 upwisa för honom en död Hind. Folket blef re-
 tadt af detta löfte, at öfwer alt förfölja Hin-
 dar, och jag hade 1000:de swärigheter at und-
 gå deras mördande pilar. Anteligen blef jag
 befriad ifrån denna fruktan, emedan jag en
 gång blef warse en nyligen död Råftergal,
 hwilkens kropp jag uplifwade, och med största
 skyndsamhet begaf mig til Slots-trädgården,
 uti et träd som war mycket nära Drottning-
 gens rum, och under det jag därstädes be-
 trackade mit grymma öde, så berättade jag
 at på et ganska beklagligt wis instamma mi-
 na Toner. Det war bittida om morgonen wid
 Solens uppgång, och tusende slags Foglar

instämde för at sira des ankomst; jag för min del war ganska litet glad deröfwer, ty hwarje dag förnyade mit qwal. Jag wände med bedröfwelse mina ögon til Drottningens rum, och uppfylde lusten med en så ymkelig sång, at jag låckade Zemroude till sit fönster; wid hennes åsyn forrför jag med min klagesång uppå det bewekeligaste wis, liksom jag welat gifwa henne tillkänna orsaken til min sorg, men til min största bedröfwelse hörde jag Zemroude, i stället för at deltaga uti mit bekymmer, med en Glastwinna roa sig öfwer min klagesång. Swarken denna eller de följande dagarne underlåt jag at uppå detta tråd anställa min Musique, och alla gånger begaf Zemroude sig til fönstret: uppå sluret åstundade hon at åga mig. Hon befalte derföre sin Fogelsångare at göra sig all möda at fånga mig. Hennes befallning blef genast åtlydd, och det war icke swårt at fånga mig, som icke gjorde mig möda at undwika deras nät; således lämnade jag mig wiligt uti deras wåld, emedan jag wiste at jag skulle tilhöra Zemroude.

Så snart hon fick mig, gaf hon på det högsta sin glädje tillkänna. Åck min ålskanswärda Näktergal, sade hon, jag wil blifwa din käraste, jag finner redan hos mig en häftig kärlek til dig; wid dessa orden kyste hon mig

mig, och jag rörde uppå det ömmaste hennes
lårpar med min lilla näbb. Ack! den lilla
hjärtungen, fortsfor hon, jag tror han förstår
alt hwad jag säger. Glureligen sedan hon myc-
ket smekt mig, lät hon sätta mig uti en Bar,
omgifwen med Guld-trådar.

Jag söng alla dagar så snart hon wak-
nade, och när hon smekte mig, eller kom
fram til Buren för at gifwa mig något, så
wiste jag min glädje med mit flaxande, och
framstäck min lilla näbb. Hon förundrade
sig at uppå så kort tid finna mig så tam;
ibland släppte hon mig utur Buren, och lät
mig flyga omkring uti Kammaren; alltid flög
jag til henne för at wisa henne mina ömhets-
betygelsor; men då någon af hennes slafwinnor
wille gripa mig, bet jag omkring mig så godt
jag kunde. På detta sätt gjorde jag mig allt
mer och mer ålskad utaf Zemroude, så at
hon nästan aldrig kunde wara ifrån mig.

Om jag uti min olycka hade någon för-
nöjelse at wara i Drottningens rum, så fick
jag desto dyrare betala det nöjet, när Derwi-
chen kom för at besöka henne; då war min
plåga obestrefwelig; ännu i dag kan jag icke
utan ryning tänka därpå, ofta uplyftade jag
mina ögon til Himmelen för at begära dess
hånd. Alla mina sjädrar upreste sig af wred-
de

de, och hjärtat upphlydt af raseri, regerade jag som en liten djefwel uti min Bur.

När Drottningen någon gång smekte mig uti Dervichens närvaro, och han äfwen wille smeka mig, så hackade jag honom med näbben och wiste tekn til största wrede; men detta mit raseri gjorde icke annat än at det upwäckte deras åtlöje.

Zemroude hade ock uti rummet en liten hynda, som hon mycket älskade. Detta djur dog under det hon födde fram några ungar. Hennes död ingaf mig den tankan at för 3:dje gången försöka min hemlighet. Jag måste, sade jag för mig sjelf, ingå i denna döda hyndans kropp, för at se huru Zemroude skal förja öfwer min död. Jag wet icke hwarföre denna lystnad påkom mig, ty jag såg ingen förmån uti denna nya förwandling, men detta beslut tror jag säkert at Himlen ingaf mig.

När Zemroude åter kom in i sin Kam-
mare, war hennes första omsorg at gå til
min Bur, och så snart hon blef warse at
hennes Någtergal war död, gjorde hon et rop
som inlockade alla hennes slafwinnor. Hwad
felas det Eders Maj:it, sade de til henne? Ar
någon olycka Eder wedersfaren? Uck se ord-

saken til min förtwiffan, ropade hon gråtande, se min Näktergal är död! Uck min lilla Fogel, min luftwaste sågnad, hwarföre har du så hastigt beröfwat mig din luftwa närvaro? Skal jag då aldrig mer få höra din angenäma sång? Hwad har jag gjort Himlen emot, som så snart beröfwat dig lifwet? På detta sätt fortfor hon utan återwända, och ingen ting kunde stilla des sorg. En af hennes betjäning lop genast til Dervichen för at berätta det tillstånd uti hwilket Drottningen besant sig. Han kom genast til hennes rum och böd uppå alt sätt at trösta henne; men förgäwes. Han förebar at denna skada lätt kunde ärfättas, och lofwade at skaffa en lika god Näktergal igen; men hon swarade beståndigt at detta war omöjligt, och at hon ej wille längre lefwa, sedan hon förlorat denna lilla Fogel, som gjorde henne så mycken förnöjelse: med et ord, hon war aldeles utom sig och tröstlös. Hör up, sade Dervichen, at så mycket gräma Eder öfwer en liten Fogels död, jag skal uppå tusende sätt bjuda til at ärfätta des förlust. Jag wet wäl, swarade Zemroude, at denna häftiga sorg öfwer min Näktergals död synes eder oförnuftig; men om Ni betänker huru kärligt detta fråk war, och huru han syntes älska mig och förstå alt hwad jag sade, så bör Ni icke förändra eder öfwer min bedröfwelse. När Dervichen

vichen såg at ingen ting var mågtigt at stilla hennes förtwiffan, blef han åfwen intagen utaf en håstig bedröfwelse; ty han ålskade henne ganska högt, och blef bewekt til tårar öfwer hennes tillstånd.

Så befalte han hennes slafwinnor at taga afträde, och lämna dem ensamme uti Kammaren. Derefter sade han til henne, uti den tanka, at ingen hörde honom: Min Drottning, emedan Eder Näktergals död så mycket oroar Eder, så måste den samma åter blifwa lefwande igen. Jag försäkrar at skaffa eder denna förnöjelse: och i morgon när Ni waknar, skal Ni hafwa det nöjet at höra honom sjunga, och at smeka honom. Bedröfwa Er således icke mer, jag skal förskaffa Eder fullkomligt nöje och all möjlig tröst.

Jag förstår Er ganska wäl, Nådige Herre, sade Zemroude til Dervichen: Ni anser mig som en ursinnig, hwilkens sorg man med goda ord kan lindra; Ni gifwer mig hopp at i morgon åter så höra min Fogel; men i morgon lär Ni upskjuta detta underwärt tils i öfwer morgon, och så widare dag från dag, tils des jag aldeles glömmar min ålskade Näktergal, samt derefter sätta en annan i hans ställe, på det Ni måtte derigenom förwilla och bedraga min sorg. Ack nej!
E 5 min

min Drottning! swarade Dervichen, denne Fogel, som ligger liflös i Buren, denna Nakttergal, som är et olyckligt föremål för Er bedröfwelse, det är just samma Fogel, som i morgon skal sjunga för Eder. Jag skal gifwa den samma et nytt lif, och Ni skal kunna smeka honom så mycket Ni behagar; och han skal dervede vara ännu ärfkänsamre emot edra wälgärningar; ty jag wil hwarje morgon uplifwa honom för at skaffa Eder nöje: jag kan göra detta underwärt, emedan jag har lärt en hemlighet, hwarigenom jag kan uträtta det samma: Om Ni hysker något mistroende, eller äger alt förstort begär at se Eder Fogel lefwande, wil jag i ögnablicket fullgöra mit löfte.

Prinsessan swarade icke något härtill, och som han af hennes stillatigande kunde sluta, at hon icke trodde hwad han sade, så satte han sig uti en Sopha, och med twänne Cabalistiska ord, hwilka tjänte hans själ til et flytte-medel, förfogade han sin själ uti den döda Nakttergalens kropp, och började til at sjunga. Zemroude blef aldeles intagen af förundran och glädje; men denna glädjen warade icke länge, ty samma ögnablick som han börjat at sjunga, lämnade jag hyndans kropp för at antaga den Dervichen röfswat ifrån mig, samt skyndade mig til Buren för
at

at wrida halsen af den deri sjungande Nål-
tergalen. Ack! hwad gör Ni, Nådige Herre,
sade Zemroude, om Ni icke welat skaffa den
til lifs igen, hade de stått i Er magt, men
hwarföre beröfwar Ni den samma lifwet,
mig til förtret, sedan Ni uplifwat honom?

Himlen ware låf! ropade jag med en
djup suck, utan at gifwa agt på hwad hon
sade, så intagen war jag utaf hämd öfwer
den skymf Derwichen förfogat mig, så wäl i
min Person, som den kärlek jag hyste för
den sköna Zemroude. Jag har nu änteligen
straffat denna trolöse, för det grusweliga för-
råderi han öfwat emot mig.

Om Zemroude förundrat sig öfwer sin
Nåltergals åter uplifwande, så blef hon än
mera bestört öfwer dessa ord, hwilka jag med
så mycken häftighet uttalte.

Jag berättade henne alt hwad som händt
mig, och fant at denna berättelse upwäckte
hos henne en häftig rörelse och en gruswelig
bestörtning. Den blygsel hon hyste deröf-
wer, at hon, fastän emot sin wilja, warit
mig ötrogen, gaf henne först en stark rod-
nad, och sedan derpå förbyttes den i en dö-
delig blekhet.

Hon

Hon kunde icke twifla at jag ju war berre
 sanskyldige Fadlallah, emedan hon wiste at
 man funnit Dervichens kropp uti skogen, och
 äfwen war underrättad om den befallning
 han utgifwit at döda alla Hindar i Miket.

Sedan jag uphört at berätta för Zem-
 roude en så sällsam händelse, ångrade de
 det mig: Jag hade blott bordt säga, at en
 berömd Cabalisticus lärt mig den konsten at
 uplifwa hwilken död kropp jag wille, utan at
 omtala det böf-streket Dervichen spelt mig.
 Himmelen gifwe at jag icke för henne yppat
 denna grufweliga hemlighet! Då lefde hon
 tör hända ännu. Men hwad säger jag, uti
 hwad för wilfarelse wil min ömma saknad
 bringa mig? är icke alt hwad som skal hän-
 da oss, upteknadt i himmelen uti ödets bok?

Muaffaes Dotter fick en så stor sorg öf-
 wer det, at en sådan lättfärdig människja
 misbrukat hennes person, at hon aldeles
 war tröstlös, och alla de bewekande skäl jag
 brukade kunde icke mildra hennes sorg. D-
 agtat at jag på det ömmaste förestälte hen-
 ne, at hon war aldeles oskyldig uti det fel,
 hon ometande begärt, och hwarföre Dervichen
 redan blifwit straffad, samt at jag lika högt
 älskade henne nu som förut, samt hyste för
 henne samma ömhet och kärlek, kunde dock
 in-

Ingen ting bringa henne at förgåta det nedri-
ga stref Dervichen spelt henne och mig. Hon
föll i en tårande sjukdom och dog i mina ar-
mar, sedan hon 1000:de gånger bedt mig
om förlåtelse för den oskyldiga förbrutelse hon
begått emot mig; hwilken på intet sätt mins-
skat den håstiga kärlek jag bar för henne.

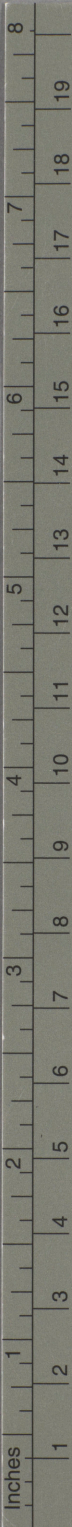
Sedan hon blifwit död och jag gjort al-
la nödwändiga anstalter til hennes prägtiga
begrafning, lät jag til mig kalla Prins A-
meddin Zengvi. Min Cousin, sade jag til
honom, jag har inga barn, och lämnar u-
tan saknad åt Eder min Crona och mit Ri-
ke. Jag affäger mig härmed Konungsliga
magten, och wil tilbringa min öfriga lefnad
uti et enskilt stånd. Almeddin, hwilken wärk-
ligen älskade mig, glömde icke något som
kunde beweka mig at ändra mit beslut; men
jag gaf honom tillkänna at alt hans bemö-
dande wore förgåfwes. Min Prins, sade jag
til honom: mit beslut är fattadt, och jag öf-
werlämnar Er mit Rike; intag Fadlallas
Thron, och jag önskar at Ni måtte blifwa
lyckligare än han! Negera öfwer det folk som
redan känner edra förtjenster, och redan smä-
tat den sälhet at stå inunder Er Styrjel. Jag
för min del har fått en affmat för Thronen
och dess beswårligheter, och har satt mig före
at i aflågsne länder lefwa som en Person af
rina

ringare stånd; där skal mit dageliga göra blifwa, at fri från Regerings-omforgen, förja min ålskade Zemroude, och påminna mig de lyckliga dagar jag tilbragt uti hennes förtjusande umgänge. Derefter lämnade jag Ahmedin, hwilken jag satt uppå Moushels Thron, och begaf mig beledsagad af några Slafwar til min betjäning, och med mycket Guld och Jouveler i mina Kistor, til Bagdad. Där hålsade jag uppå Muaffac. Hans Fru och han förfräcktes icke litet för at se mig, och ännu mer när jag berättade dem deras Dotters dödd, hwilken de högeligen ålskade. Denna berättelse aflöpp icke utan tårar uppå både min och deras sida. Jag förbidade icke länge i Bagdad, utan förfogade mig i sällskap med några Pilegrimer til Mecca, och wid min afresa derifrån begaf jag mig i sällskap med en Tartarisk Caravane, med hwilken jag ankom til Samarkand, hwarest jag satte mig neder och hoppas at där, efter så många farligheter och så mycket besymmer, i lugn tilbringa min öfriga lifstid.

Stockholm,
Tryckt hos Carl Stolpe, 1782.

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

